

дошелъ,» рече владыка-та когато го видѣ че влѣзе; «Съдиѣте при легло-то ми, и да бждемъ самичкы.» И като излѣзоха онія, които бѣхж вжтрѣ, владыка-та съ жалостенъ гласъ начнѣ.

«Милый ми пріятелю, нѣмамъ врѣме да губѣѣ, за това идж изведнѣжъ на прѣдметъ-тъ си. Познавашъ животъ-тъ ми, и знаенъ колко строго извършихъ религиозны-тѣ си длѣжности; но ти ся исповѣдувамъ въ тоя страшенъ часъ, слѣдъ подирно-то ми причащеніе, че треперямъ когато мыслижъ за страшный-тъ съдъ. Нѣщо въ мене, на което не можж да ся противѣѣ, говори ми че не съмъ готовъ да идж прѣдъ праведный-тъ Съдиѣ. Усѣщамъ че нѣмамъ онай христіанскый миръ, който може да мя утвърдява да гледамъ на смъртъ радостенъ и безъ страхъ. Такъвъ безцѣненъ миръ видѣхъ, любезный ми братанецу въ тебе, когато бѣше при мене. Кажѣте ми, молѣжъ ви ся, какъ сполучихте такъвъ миръ.»

«Така станж,» отговори попъ-тъ; «Едно врѣме бѣхъ азъ въ исто-то положеніе на умъ-тъ си въ което сте и вы сега. Като испытувахъ себе си, намѣрихъ новы и по голѣмы недостаткы. Колкото повече ся трудяхъ да живѣѣ свято, толкова по много усѣщахъ грѣхове-тѣ си. Ако направяхъ едно нѣщо, което выка свѣтъ-тъ добро, азъ знаяхъ че бѣше прѣдъ Бога лошо; защото гордость или интересъ бѣхж причина-та. Ако рѣшахъ да живѣѣ само за славѣ-тж Божіѣ, намирахъ че рѣшеніе-то ми бѣше всякога смѣсено съ нѣкой самолюбивъ